

Programbladet

Studio Stupido nr 9 2025



1000 ETT TUSEN KRONOR

Hjälp oss!

WALLENBERG

KONSEKVENSER AV SANNINGEN



Vi går över till kontanter

Studio Stupido - inte längre lika goda kålsupare

Fr.o.m. december sker betalning till oss enbart med kontanter. Ni betalar därmed hela beloppet för evenemanget på plats i studion.

Närmaste bankomat finns på 200 meters avstånd vid Karlavägen 56 (till vänster om Ica Esplanad).

Genom bekräftad anmälan förbinder du dig att betala en avgift på 100 kr även om du inte deltar. **Vid förhinder ska avbokning ske senast 24 timmar före eventets start** för att undvika kostnad. Vid sen eller utebliven avbokning debiteras du 100 kr vid nästa besök på "krita".

Swish och banköverföringar kan upplevas som smidiga och bra sätt att betala, men ska vi leva som vi lär och faktiskt verka för ökad frihet – då får vi också sluta att agera på samma låga nivå som i det svenska samhället för övrigt.

Digital IDiocracy – nej tack!

kålsup·are substantiv ~n; pl. ~, best. pl. -suparna
• (vard.) vara lika goda kålsupare vara lika dåliga



New Order of Barbarians

Hur långt har planen kommit?



~ Ett föredrag av Jacob Nordangård ~

Söndag den 7 december kl. 14 – 17

Den 20 mars 1969 hölls en häpnadsväckande slutna föreläsning för 80 barnläkare på Pittsburgh Pediatric Society, Pennsylvania, USA. Publiken fick inte göra anteckningar eller spela in det som förmedlades, men en av åhörarna, **Dr. Lawrence A. Dunegan** (till höger i bilden), insåg vikten av vad de fick höra och ansträngde sig för att memorera så mycket som möjligt av de olika punkterna, vilka skisserade en ganska skrämmande framtid planerad för mänskligheten.

I det här föredraget av Jacob Nordangård tas du med på en rundtur med nedslag i det som presenterades på föreläsningen år 1969, och där jämförelser görs med det aktuella tillståndet i världen – vilka punkter har förverkligats, och vilka är på väg att förverkligas?

Föredragshållaren i Pittsburgh år 1969, *Dr. Richard L. Day* (till vänster i bilden), ville som inofficiell talesman för planerna enligt Dunegan informera sina kollegor och vänner så att de skulle vara bättre förberedda på de genomgripande sociala förändringar som oundvikligen skulle komma under de närmaste 30 åren. Dr. Day sa att han kunde berätta om planerna först vid denna tidpunkt eftersom *"allt är på plats och ingenting kan stoppa oss nu"*.

Men kommer denna planerade kupp verkligen att lyckas?

**250 kr
inkl. fika**

Fikers' Corner

Fiker' Corner är vår svenska version av Speaker's Corner i London; Speaker's Corner + Fika = Fiker's Corner.

Ordet är nästan helt fritt (religion och kostråd undanbedes vänligast) om du önskar dela med dig eller ge information om något utan att behöva skapa ett helt föredrag.

Vi tänker oss ca 15 min per talare, beroende på antalet.

Denna Fiker's Corner infaller på Tychos Brahes 479:e födelsedag – något som Bétina och Håkan kommer att uppmärksamma genom att berätta om den kommande temaresan i Tycho Brahes spår i sommar.

Vad skulle just Du vilja berätta för oss andra på fikat om?

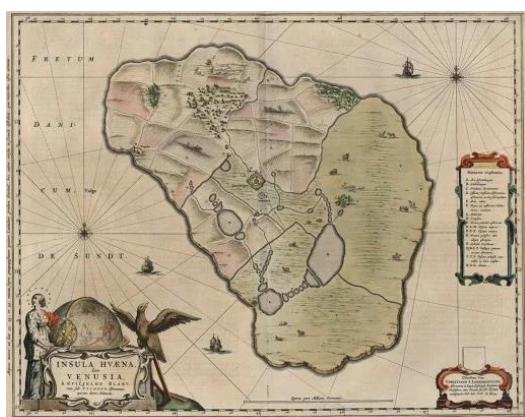
Börja klura och tveka inte att höra av dig till oss med förslag.



**öndag 14 dec kl. 14 – 17
100 kr inkl. fika**

Vid temaresan i Tycho Brahes spår kommer vi besöka platser i både Sverige och Danmark med koppling till Tychos liv och gärning. Det kommer att bli en blandning av gammalt och nytt inom historia och astronomi.

Vi kommer att mötas upp i Malmö i början av augusti och sedan besöka platser i Sverige under ett par dagar innan vi fortsätter i Danmark. Det kommer bli totalt ca 4 dagar, och det kommer troligen finnas möjlighet att vara med på en del av resan (enbart Sverige t.ex.).



Ön Ven – ett självklart mål på resan.

Arbetet

Nr 5 B 1922

Lördagen den 7 januari

Grundläggare AXEL DANIELESON

Huvudredaktör: ARTHUR ENGBERG

Förlag och tryckeri: Tryckeri A.-B. Framtiden i Malmö, 1922.

Storbankernas polypvälde.

Ett ord för dagen.

Ingenting är vanligare än föreställningen, att det aktiva föreläggandet, d. v. s. den medborgargrupp som framträdessomindustriella företagare, grundläggare och ledare, jämväl representerar högkvarteret inom de grupper, som äro arbetarklassens bestämda vändsakar. Föreställningen ifråga är naturlig. Det är i "arbetsgivarens", "föreläggarens" gestalt som arbetaren i regel möter den kapitalistiska parten. Det blir därför dennes typ som närmast kommer åt åtanke, när man talar om kapitalistklassen. Men lika naturligt är åtanke, när man talar om kapitalistklassen. Men lika naturligt är åtanke, när man talar om kapitalistklassen. Men lika naturligt är åtanke, när man talar om kapitalistklassen.

Den tid är för länge sedan förbi, då "föreläggaren" representerade en självständig part och var suverän bärare av äganderätten till de företagen, som stod under hans ledning. Det fanns en tid — och den var icke så långt avlägsen — då bankiren, finansmannen stod utanför de produktiva företagen såsom en kreditgivare eller kreditförmedlare. Det sistförflutna halvsekl har bevitnat ett skeddospel, som hade sin upptakt redan i det förgångna. Från att ha varit en utant för de produktiva företagen ständigt, som gav eller förmedlade kredit, började bankerna så småningom att tränga in i företagen och bli deras verkliga herren. Gränsen mellan bankkapital och industrikapital utsuddades. Storbanker blev icke blott kreditgivare, som godtyckligt ställde sina villkor. Den sträckte sig längre än så. Bland villkoren för kreditgivning figurerade redan på ett tidigt stadium att företaget ifråga skulle ställas på aktier. Äganderätten måste göras rörlig och delbar, för att banken skulle ha fri möjlighet att efter intressen och behov förfoga över större eller mindre delen av densamma. Banken måste sättas i tillfälle att genom sina bulvaner ibland kunna dra till sig aktiemajoriteten, ibland avhända sig den, ibland vara suverän ägare, ibland måttlig delägare, ibland icke ägare eller delägare alls.

Så ha vi också bevitnat, att aktiebolagsformens och aktieväsendets utveckling hållit jämna steg med storfinsansens intåg som segrare och härskare på näringslivets arena. Denna utvecklingsgång har varit helt universell och internationell. Banken som ett led i och en brunnpunkt för näringslivets ekonomiska funktioner har blivit det normala överallt där den moderna kapitalismen gått fram. Som ett yttre tecken på detta inre samband ha vi haft sammanslagningarna, förträngningen och ringbildningen på industrins område samtidigt med motsvarande företeelser på bankpolitiken. Vi ha även här i Sverige bevitnat vad ett varje nytt storiindustriellt företag fråga oss: vilken bank står bakom? Är det Handelsbanken, Skandinaviska Kredit, Stockholms Enskilda eller kanske Göteborgs banken, hr Tryggers bank? Att någon av de nämnda är med i spelet anser man — och med rätta — vara naturligt. Vi ha kommit dithän, att det

På följande sidor 5 — 9 återges artikeln "Storbankernas polypvälde." från förstasidan av tidningen **Arbetet** (Organ för Sveriges Socialdemokratiska Parti) den 7 januari 1922, skriven av huvudredaktör **Arthur Engberg** (1888-1944), i sin helhet.

igen talrik publik. Man hade knappast vågat hoppas att en så stor publik skulle en vacker helgdagsformidag vara beredd till grundläggare betraktelser öfver ett så pass allvarligt ämne. Det är med glädje vi omläta att farhågorna för fataligt besök visade sig ogrundade, i all synnerhet som det icke är för mycket sagt, att de tillslädeskomna erhöåll ett riktt utbyte av besöket. Skölds föredrag gav en klar, för alla fattbar framställning av den genom Versaillesfreden inrättade Internationella arbetsorganisationens grundläggande principer och arbetsätt. Hans deltagande för närvarande till sedan i Genèvekonferensen å svenska regeringens vägnar har givit honom en god inblick i arbetsorganisationens verksamhet och de praktiska svårigheter den har att övervinna. Vi referera ett och annat ur det intressanta föredraget.

Historien upprepar sig, erinrade tal, och framhöll den stora likheten i mångt och mycket mellan situationen efter Napoleonkrigen för hundra år sedan och det nyss avslutade världskriget. I båda fallen har världen bränt i ekonomisk orolighet. Vidsamma kriser med följande arbetslöshet, penningvärdes örhörda fall med följande myntrealisationer etc. äro lika

kristne guden med samma frikostighet som åt Mammon. Den tillsätter arbetsbeskärningar och underordningspositioner och underordningspositioner. När de äro på benen och när maskinbestånd och tekniska resurser förnyas kommer bankens ultimatum: betala! Svaret blir oftast en konkursbegäran och till en spottstyver inget för banken det "snerade" företaget och gör en ansenlig vinst. Hjul sätts i gång och hjul stanna, arbete ges och arbete försvärs, fabriker byggas och fabriker rivas — allt på order från de makter, som våra storbanker utgåra.

Makten öfver ting förbindes med en makt öfver själar. En fog och osjälvständigt ljudningspress träd i bankpolypernas tjänst. Vår kapitalistiska huvudstadspress är på vissa håll infångad av bankmakten. Banden äro många och komplicerade. Ty en storbank är huvud och hjärna icke blott för industrier och dylika företag utan även för stora handelsföretag. Kreditgivningens stricker sig långt, och lika väl som banken finner sig bö-



nas föreläs. Experterna i fråga skola sammanträda i Paris under Louvrens ordningskap. Föreläggarna gå ut på, att en internationell konferens inom kort skall sammankallas i och för Europas ekonomiska återuppbyggnad. Till denna skola inbjudes de flesta intresserade makterna, däribland Tyskland och Ryssland, det sistnämnda län-

Det opererar i industriskapitalets skepnad. Det är sant. Men icke minst socialdemokratin måste komma ihåg, att denna skepnad är endast en bland de många, i vilka bankfinans kan kläda sig.

Är det då så underligt, att förefintligheten av detta blodsgusande storbankvälde, under vilket det industriella företagareområdet och grosshandeln sortera som organ och tjänare, måste bli föremål för en helt annan och närgångnare uppmärksamhet än hittills? Är det så underligt, att man ibland grips av förvirran och misströstan, när man ser huru ett av en handfull personer manövrerat storbankkapital trycker det absoluta fåvällets prägel på ett samhälls liv, trots allmän posträtt och demokratisk regleringsmekanism? Är det så underligt, att en känsla av gränslös sorg och förbittering vill bemäktiga sig ens själ, när man ser detta förfärande skeddspel med stora lidande massor ropande på arbete och bröd, med ett företagareområde i "arbetsgivarens" gestalt lydande som en träl de förhållningsorder, som den stumma men obehagliga makten bakom scenens kulisser utdelar? Då vill man ropa in i massornas medvetande: lyften edra ögon öfver "föreläggarens" skara och tagen sikte på deras herre och hushållande, den bankfinans, under vars välde det svenska näringslivet är ställt!

Sammanträde

gär.
dock endast under vissa betingelser, som ett utskott håller på att uppläsa och som konseljpresidenterna och skedministrarna vid ett sammanträde i dag kl. halv fyra skola närmare lämna. Finansministrarna skola kl. m. granska utlåtandet från de experter, som haft i uppdrag att undersöka skadeståndsprågen.

Den oerhörda ekonomiska kris, som går fram öfver världen, och vars djupaste rot är produktionsorganisation i profittens tjänst i stället för samhällsbehovets, har helt naturligt haft en känbar inverkan på de storbanker, vilka ha sina kapitalmassor investerade i de lamslagna industrierna. I stället för att utöva en förräntningsfunktion bli nu dessa lamslagna industrier en black om foten för somliga banker och en verklig kvarnsten om halsen på andra. Storbankerna ha gjort storindustrin till sina lungor. Man må därför icke förvåna sig öfver att det på sina håll inträtt en andnöd, som närmar sig kvävningsgränsen, och att utskikten till en eller annan jättelik bankkrasch icke är någon tom fantasi. Men även här har man kunnat förmärka, att den ena partens försvagning motsvaras av den andras förstärkning. Medan skuggorna falla öfver hr Lindmans väg, skiner lyckans solskin öfver huset Wallenbergs. Det finns alltså skiffligt som tyder på att storfinsans bidar en ingång till frädd. För den socialistiske betraktaren erbjuder dramat intet överraskande. Det endast bekräftar på punkt efter punkt huru rätt Marx hade, när han tilldelade kapitalismen rollen att värda sin egen dödgångare.

A. E.-g.

Storbankernas polypvälde.

Ett ord för dagen

Ingenting är vanligare än föreställningen, att det aktiva företagaredömet, d. v. s. den medborgargrupp som framträder som industriella företagare, grundläggare och ledare, jämväl representerar högkvarteret inom de grupper, som äro arbetareklassens bestämde vedersakare. Föreställningen ifråga är naturlig. Det är i "arbetsgivarens", "företagarens" gestalt som arbetaren i regel möter den kapitalistiska parten. Det blir därför dennes typ som närmast kommer i åtanke, när man talar om kapitalistklassen. Men lika naturligt och förklarligt som denna föreställning kan vara, lika farlig kan den bli genom att den avleder arbetarklassens uppmärksamhet från det kapitalistiska motståndets verkliga högborg.

Den tid är för länge sedan förbi, då "företagaren" representerade en självständig part och var suverän bärare av äganderätten till de företag, som stodo under hans ledning. Det fanns en tid – och den var icke så långt avlägsen – då bankiren, finansmannen stod utanför de produktiva företagen såsom en kreditgivare eller kreditförmedlare. Det sistförflutna halvseket har bevittnat ett skådespel, som hade sin upptakt redan i det förgångna. Från att ha varit en utanför de produktiva företagen stående part, som gav eller förmedlade kredit, började bankerna så småningom att tränga in i företagen och bli deras verkliga herrar. Gränsen mellan bankkapital och industrikapital utsuddades. Storbanken blev icke blott kreditgivaren, som godtyckligt ställde sina villkor. Den sträckte sig längre än så. Bland villkoren för kreditgivningen figurerade redan på ett tidigt stadium att företaget ifråga skulle ställas på aktier. Äganderätten måste göras rörlig och delbar, för att banken skulle ha fri möjlighet att allt efter intressen och behov förfoga över större eller mindre delen av densamma. Banken måste sättas i tillfälle att genom sina bulvaner ibland kunna dra till sig aktiemajoriteten, ibland avhända sig den, ibland vara suverän ägare, ibland icke ägare eller delägare alls.

Så ha vi också bevittnat, att aktiebolagsformens och aktieväsendets utveckling hållit jämna steg med storfinansens intåg som segrare och härskare på näringslivets arena. Denna utvecklingsgång har varit helt universell och internationell. Banken som ett led i och en brännpunkt för näringslivets ekonomiska funktioner har blivit det normala överallt där den modärna kapitalismen gått fram. Som ett yttre tecken på detta inre samband ha vi haft sammanslagningarna, förtrustningen och ringbildningen på industrins område samtidigt med motsvarande företeelser

på bankpolitikens. Vi ha även här i Sverige blivit vana att vid varje nytt storindustriellt företag fråga oss: vilken bank står bakom? Är det Handelsbanken, Skandinaviska Kredit, Stockholms Enskilda eller kanske Göteborgsbanken, hr Tryggers bank? Att någon av de nämnde är med i spelet anser man – och med rätta – vara naturligt.

Vi ha kommit dithän, att det svenska näringslivet, i den mån detta står i storkapitalismens tecken, är en domän av koncerner, som fördela sig på våra ledande storbanker. Det industriella Sverige är utskiftat mellan storbankerna, och vill man ha en aning om det som sker i det som synes ske får man lov att spörja efter maktbalansen i våra storbankers herradöme över vårt näringsliv. Där finnas både stilleståndsfronter, flammande stridsfronter och relativt fredliga skärmytslingsfronter dessa stormakter emellan. I stället för förödande krig har man på vissa punkter föredragit en överenskommen vapenvila. På andra punkter åter måste striden flamma utan förbarmande. Den goda allmänheten, ur vars breda rygg dessa krigande bankmakter skära remsor, läser ibland i sina tidningar om "bankfusioner" o. s. v. I regel fäster den sig icke vid saken. De som ha vaket sinne för livets verklighet kunna emellertid icke undgå att i dylika tecken på ytan utläsa försiggående positionsförflyttningar och förskjutningar i kraftmätningen därunder.

Såsom kreditgivare och aktieinnehavare kan storbanken diktera de kreditbehövande och till större eller mindre del av banken ägda företagen dessas politik. Försök att därvidlag gå bankens intressen emot röna vederbörlig näpst. Ett hot om kreditens uppsägning kan vara nog för att tvinga de motspänstiga på knä. Skulle en storindustris bolagsstämma vara sinnad att fatta beslut i för bankens intressen ogynnsam riktning, gör sig bankdirektionen påmind med erinringar om vad den möjligen kan finna sig nödsakad att göra. I regel är blotta vetskapen om riktningen av den kreditbeviljande bankens intressen tillräcklig för att skaffa gehör åt dess synpunkter.

Den dag som i dag är företar det svenska näringslivet bilden av en mellan en handfull storbanker uppdelad intressesfär. De kortsynte, som ta ytan för kärnan och skenet för verkligheten, låta sig bedraga och inbilla sig att makten i detta land ligger på helt annat håll än där den verkligen ligger. Man tror att det är regering och riksdag, som regera konungariket Sverige. Saliga och oskuldsfulla barnatro! Sveriges verkliga regent är varken Gustav V, Hjalmar Branting eller riksdagen. Det är i första rummet huset Wallenberg och i andra rummet övriga med detta rivaliserande storbanker. Det är i ofantligt mycket högre grad från

Enskilda Bankens direktionsrum än från riksdagen och kanslihuset som vårt folks öden styras och länkas. Man bör se denna sanning i vitögat och icke göra sig alltför stora illusioner. Ty vad äro regeringar, furstar och riksdagar i jämförelse med den fruktansvärda makt, som förfogar över lejonparten av vårt lands näringsliv och som i och genom manövreringen av sina kapitalmassor jämväl kan tvinga och betvinga samhällsmakterna. En namnteckning av hr Knut Wallenberg har under vissa omständigheter större räckvidd än vilken regeringshandling som helst. Och denna gyllene makt är förnimbar på samhällslivets mest olikartade områden. Den bygger tempel åt den kristne guden med samma frikostighet som åt Mammon. Den tillsätter ärkebiskopar lika väl som bolagsdisponenter och understundom ministrar. Den knyter band med kungahus lika fördomsfritt som med procentare. Den upphöjer och förnedrar, upplöser och binder. Kort och gott: den är den verkliga samhällsmakten, den stora Böjden, vars klibbiga och oåtkomliga motstånd man stöter på överallt. Man spørjer i detta land mera efter vad en Marcus Wallenberg tänker än efter vad den stora massan av medborgare tänker. Och polypen har många armar. Den opererar både inåt och utåt. Den "sanerar" fallfärdiga industriföretag genom frikostig kreditgivning. När de äro på benen och när maskinbestånd och tekniska resurser förnyats kommer bankens ultimatum: betala! Svaret blir oftast en konkursbegäran och till en spottstyver inropar banken det "sanerade" företaget och gör en ansenlig vinst. Hjul sättas i gång och hjul stanna, arbete ges och arbete förvägras, fabriker byggas och fabriker rivas – allt på order från de makter, som våra storbanker utgöra.

Makten över ting förbindes med en makt över själar. En feg och osjälvständig tidningspress träder i bankpolypernas tjänst. Vår kapitalistiska huvudstadspress är på vissa håll infångad av bankmakten. Banden äro många och komplicerade. Ty en storbank är huvud och hjärna icke blott för industrier och dylika företag utan även för stora handelsbolag. Kreditgivningen sträcker sig långt, och lika väl som banken finner sig böra diktera vissa företag en viss politik, lika väl finner den sig böra utnyttja sin maktställning för att i ekonomiskt kritiska lägen undsätta nödställda grossister, som skria på tullskydd. Men icke nog härmed. Mellan vissa storborgerliga tidningars bestämmande aktieägare och vissa bankgrupper föreligger ibland en intressegemenskap, som gör banken till den verkliga diktatorn över det skrivna ordet.

Det vore skumögdhet att se de svenska arbetsgivarnas nuvarande lönedepressningspolitik och attack mot de kollektiva avtalen som en

självständig operation från det industriella företagaredömet. Man får skilja mellan de på scenen dansande dockorna och den osynliga makt, som bakom kulisserna håller trådarna i sin hand. Den modärne "företagarens" handlingsfrihet är en myt. Han är en tjänare åt storfinansen. Hans vilja är honom ingiven från storbankernas direktionsrum. Han får order och har att lyda order. Arbetareklassen möter lakejdömet. Den mäktige husbonden själv glömmes man bort. Han synes väl ej, men han finns där ändå. Med ett kallt leende står han bakom kulisserna och sköter trådarna. Men arbetarklassen måste komma ihåg att med mindre den tar i sikte på denna dolda makts övervinnande, med mindre kan den icke undgå ödet att föra en kamp mot skuggor och väderkvarnar. Målmedvetet och snabbt har denna makt lagt Sveriges land och folk under sin spira. Arbetarens svett och möda, bondens jord, skogarna, gruvorna, vattenfallen – överallt äter sig bankväldet in. Det opererar i industrikapitalets skepnad. Det är sant. Men icke minst socialdemokratin måste komma ihåg, att denna skepnad är endast en bland många, i vilka bankfinansen kan klä sig.

Är det då så underligt, att förefintligheten av detta blodsugande storbanksvälde, under vilket det industriella företagaredömet och grosshandeln sortera som organ och tjänare, måste bli föremål för en helt annan och närgångnare uppmärksamhet än hitintills? Är det så underligt, att man ibland grips av förtvivlan och misströstan, när man ser huru ett av en handfull personer manövrerat storkapital trycker det absoluta fåväldets prägel på ett samhälles liv, trots allmän rösträtt och demokratiskt regeringsskick? Är det så underligt, att en känsla av gränslös sorg och förbittring vill bemäktiga sig ens själ, när man ser detta förfärad skådespel med stora lidande massor ropande på arbete och bröd, med ett företagaredöme i "arbetsgivarnas" gestalt lydande som en träl de förhållningsorder, som den stumma men obevekliga makten bakom scenens kulisser utdelar? Då vill man ropa in i massornas medvetande: lyften edra ögon över "företagarnas" skara och tagen sikte på deras herre och husbonde, den bankfinans, under vars välde det svenska näringslivet är ställt!

Den oerhörda ekonomiska kris, som går fram över världen, och vars djupaste rot är produktionens organisation i profitens tjänst i stället för samhällsbehovens, har helt naturligt haft en kännbar inverkan på de storbanker, vilka ha sina kapitalmassor investerade i de lamslagna industrierna. I stället för att utöva en förräntningsfunktion bli nu dessa lamslagna industrier en black om foten för somliga banker och en

verklig kvarnsten om halsen på andra. Storbankerna ha gjort storindustrien till sina lungor. Man må därför icke förvåna sig över att det på sina håll inträtt en andnöd, som närmar sig kvävningsgränsen, och att utsikten till en eller annan jättelik bankkrasch icke är någon tom fantasi. Men även här har man kunnat förmärka, att den ena partens försvagning motsvaras av den andras förstärkning. Medan skuggorna falla över hr Lindmans* väg, skiner lyckans solsken över huset Wallenbergs. Det finns åtskilligt som tyder på att storfinansen bidrar en Ingjald Illråde. För den socialistiske betraktaren erbjuder dramat intet överraskande. Det endast bekräftar på punkt efter punkt huru rätt Marx hade, när han tilldelade kapitalismen rollen att varda sin egen dödgrävare.

A. E. ____g.

Tipset om den snart 104 år gamla artikeln av Arthur Engberg fanns i en av de böcker av Gustaf Ericsson som jag läst de senaste månaderna – *Mannen som du dödat* (1932), *Kreuger kommer tillbaka* (1936), *Hallå gangsters!* (1937) och *Högförräderi mot Sodom City* (1943) – exakt vilken bok är i skrivande stund något oklart. Med tack till Martin Emander som ledde in mig på Gustaf Ericsson via den sistnämnda boken vilken gavs som födelsedagspresent i mars.

Både Arthur Engberg och Gustaf Ericsson fick ta emot anklagelser om antisemitism, något som på samma sätt som idag blir en självklar konsekvens och försvarsåtgärd från etablissemangen då någon trilskas med att gå till roten i sin kritik av det rådande systemet. Men apropå antisemitism, socialdemokraten Engberg skrev dessutom i en annan artikel: *"Ty judendomen har i sällspord grad varit parasitär. Den är lik dessa underliga växter, som icke ha sina rötter i jorden utan i andra växter, vilkas must och saft utgöra deras näring."* Med dagens kännedom om marxismens, kommunismens och socialismens rötter i frimureriet, kan jag undra varför Arthur Engberg valde att förbli socialdemokrat livet igenom. Jag låter den amerikanske rabbinen Isaac Mayer Wise få slutordet:

"Frimureriet är en judisk institution vars historia, grader, officiella utnämningar, lösenord och förklaringar är judiska från början till slut."

/ Håkan



Freemasonry is a Jewish establishment, whose history, grades, official appointments, passwords, and explanations are Jewish from beginning to end

*) Salomon Arvid Achates Lindman, ledande frimurare, högerman, riksdagsman, statsminister, sjöofficer och industriman. Efterträdde bl.a. Knut Agathon Wallenberg som Sveriges utrikesminister 1917 – samma år som Lindman ska ha stuckit frimurarbrodern Vladimir Uljanov (med det revolutionära namnet Lenin) en sedel på 100 riksdaler vid dennes stopp i Stockholm på väg till statskuppen och massmördandet i Ryssland.

Artikel om Lindman i tidskriften Frimuraren nummer 2, 2012:

https://issuu.com/svenskafrimurareorden/docs/frimuraren_nummer_2_2012/13

ANMÄLAN, PRISER OCH ALLMÄN INFORMATION

- Fika ingår i priset för alla föredrag och kurser
- Vissa av oss har en tunn plånbok, vi har valt att erbjuda ett lägre pris på de flesta event (visas inom parentes nedan i kolumnen **Pris**) för de som inte kan betala fullt. Säg till vid anmälan.
- När ni anmäler er skickar ni e-post och inväntar sedan bekräftelse på att det finns plats.
- Betalning sker endast kontant på eventet.

Anmälan till: info@studiostupido.se senast två dagar före eventet

Avbokning: Senast 24 timmar före eventet

Läs våra [uppdaterade villkor](#) för anmälan.

Event	Datum	Tid	Pris
New Order of Barbarians – Hur långt har planen kommit? Föredrag av Jacob Nordangård	2025-12-07	14:00 – 17:00	250 kr inkl. fika (150 kr för tunna plånböcker)
Fikers' Corner Gör din röst hörd + inför temaresan 2026 i Tycho Brahes spår	2025-12-14	14:00 – 17:00	100 kr inkl. fika

Adress till Studio Stupido: Grev Turegatan 62, Stockholm, vänster om porten en liten trappa ned.

Hemsida: studiostupido.se

Följ oss på Facebook: www.facebook.com/studiostupido.se

Danssal – ta med inneskor/sockor